

Yvonne Herløv Andersen (CD):

På et tidspunkt så det ud, som om det kunne blive en vældig spændende debat og en genoptagelse af den debat, der virkelig var, da lovforslaget blev vedtaget. Jeg har læst debatten og kan godt forstå de følelser, der rørte sig. Men det er en underlig vrangvendt verden, vi lever i, for lige pludselig befinder jeg mig i et folketing, hvor socialdemokratiet er asocialt; de taler jo ellers så meget om retfærdighed, og det »retfærdige« socialiste parti befinder sig så i den forkerte side af salen. Det kan være svært at se, hvor man er henne, men jeg tror ikke, man har lyttet. Jeg har spekuleret meget på sagen, og jeg tror, at man, hvis man havde lyttet godt til det, socialministeren sagde, ville forstå, at man har fået en rimeligt god begrundelse for at afvente resultatet af den undersøgelse, der er sat i gang.

CD bad selv ved vedtagelsen i maj 1980 om at få en undersøgelse sat i gang for at se, hvordan det virkede. Nu står vi her, og det er ærgerligt, at tingene ikke passer sammen. I realiteten har vi fået at vide, at undersøgelsen ville foreligge i maj måned, og f. eks. 14 dage kunne vi have skubbet, men nu foreligger den først i august.

Jeg mener, at man kan slå sig til tåls med, at ministeren først i den nye samling efter sommerferien vil fremkomme med en redegørelse til tinget. Han har ydermere sagt, som man ville have hørt, hvis man havde lyttet efter, at han vil rette eventuelle problemer med administrationen af loven, så det ikke kun er de små beløb, vi taler om. Jeg kan godt forstå, man vejrer morgenluft; jeg har også talt mandater.

Aase Olesen (RV):

Jeg efterlyste for lidt siden venstres ordførers forklaring på, hvordan han kunne sige, at dette trods alt havde noget med socialindkomsten at gøre. Det fik jeg ikke noget svar på, men så kan jeg sige: jo, den har alene det med socialindkomsten at gøre, at det blev gennemført på samme tid, men det er ikke det samme. Vi vedtager rent faktisk en masse love herinde, men selv om de somme tider står på samme ugeplan og på samme dagsorden, betyder det ikke, at de har noget med hinanden at gøre. Men de foreliggende spørgsmål har så meget med hinanden at

gøre, at der i foråret 1980 skulle foretages en økonomisk opbremsning, og at de daværende forligspartier – og det var formentlig en holdning, som deltes langt over i højre side af salen – havde den indstilling, at man ikke kunne økonomisk bremse op uden også at berøre de sociale budgetter. Og det vil jeg faktisk tillade mig at gå ud fra at tro at både venstre, de konservative og fremskridtspartiet stadig væk synes er tilfældet. Det er et eksplosivt område, vi har med at gøre. Vi har prøvet at standse væksten.

Jeg sagde allerede ved førstebehandlingen, da vi gennemgik disse forslag, at netop dette område var et særdeles ømtåligt område, og i de forhandlinger, der foregik mellem første og anden behandling om ændringerne af bistandslovens § 48, stk. 1, i foråret 1980, indgik der mange overvejelser af, om man kunne foretage opbremsningen, begrænsningen af udgifterne i forbindelse med bistandsloven, på en anden måde end den, der var foreslået her.

Vi var inde på, om man kunne have indført en bagatelgrænse, og om man simpelt hen kunne have nægtet at give noget tilskud til folk, der havde vådliggerbørn. Begge muligheder fandt vi var for hårde ved de allerlaveste indkomstgrupper, og det var årsagen til, at man fandt en anden definition.

Samtidig var vi udmærket godt klart over, at når vi her havde med bistandslovens område at gøre, var vi ude i den kommunale selvbestemmelse, og at det var begrænset, hvilke rammer vi kunne lægge her; vi måtte efterfølgende konstatere og kontrollere, om loven var blevet fortolket i den ånd, den var givet.

Det er meget muligt, at vi kan få fremlagt nogle eksempler – det er bare mærkeligt, vi så ikke har fået dem før – på, at den ikke er blevet tolket i den ånd, den er givet. Derfor er jeg glad for, at ministeren – i øvrigt fuldstændig på linje med den daværende socialminister – har erklæret sig villig til, så snart vi har undersøgelsen, at følge denne undersøgelse op med eventuelle nødvendige ændringer af bestemmelsen.

Der skete allerede en temmelig tydelig klargøring af bestemmelsen i den dagsorden, som blev vedtaget den 5. februar 1981, og som førte til martscirkulæret. Deraf fremgår det i hvert fald tydeligt, at man ikke må læg-